

El xeic lassín, cap espiritual de Hamàs, va ser assassinat per l'exèrcit israelià l'any 2004.

la filosofia guerrera dels mujahidins del segle XXI:

1. Instauració del bé i prohibició del mal, que només pot assolir-se amb la *jihad*. El mal, representat en vides i propietats dels que s'oposen a l'Islam, ha de ser destruït.

2. La maldat d'Occident. Argumenta que els EUA i Europa donen suport a l'estat d'Israel. A partir d'aquí, elucubra la teoria de la conspiració contra els musulmans, encapçalada pels EUA. No és, però, una idea original, puix que les teories de confabulació contra l'Islam ja són als escrits de Sayyid Qutb. Bin Laden afegeix, això sí i de collita pròpia, la idea que tots els ciutadans dels EUA són malvats, car el Govern nord-americà, que humilia el poble musulmà, ha estat escollit amb els seus vots.

3. Els governs col·laboracionistes musulmans són pèrfids. Tot començant pel Govern saudita, que ha permès l'ocupació de Terra Santa per infidels. Bin Laden declarà des de l'Afganistan que tornaria a l'Aràbia quan "la llei de Déu governés en

Acabada la guerra, Al-Qaida es transformà en nucli aglutinant des d'on es pogués coordinar la 'jihad' amb visió mundial

aquella terra" i crida a la rebel·lió contra el Govern "titella" dels Estats Units.

4. Unió de la Dar al-Islam. La restauració del califat universal és la finalitat suprema dels *jihadistes*. En aquest sentit criden l'atenció les paraules dirigides a la pèrdua d'Al-Andalus i la comparació que fa amb la Palestina actual: "El món ha de saber que no permetrem que torni a repetir-se la tragèdia d'Al-Andalus a Palestina."

5. 'Jihad'. Per la resurrecció del califat Bin Laden predica la *jihad*. Per això, el 1998 fundà, a partir d'Al-Qaida, Al-Jabha al-Islamiyya al-Alamiyya li-Qital al-Yahud wa-s-Salibiyyun o "Front Islàmic Mundial per a la lluita contra Jueus i Croats". El fonamentalisme *jihadista* dona suport a la seva visió apocalíptica en una anàlisi selectiva de les *aleies* alcoràniques sobre la *jihad* per justificar un Islam ofensiu, tot obviant les que conceben la causa suprema de Déu com un acte defensiu, com la que diu "Combateu per la causa de Déu els qui us combatin, però no provoqueu, perquè Déu no estima els agressors" (2: 190). També la base doctrinal de la *jihad* té gran presència en el conjunt de *hadithat* o successos atribuïts a Mahoma, com el que transmet Abu Hurayra (4, 52, 46), que "sentí l'Apòstol de Déu dir: l'exemple d'un lluitador per la causa de Déu –i Déu és qui millor coneix qui s'esforça de debò en la seva causa– és com el de la persona que dejuna i resa continuadament. Déu garanteix al combatent per la seva causa el paradís si mor, o el seu retorn sa i estalvi a la llar amb recompensa i botí de guerra".

David Garrido

Hirsi Ali, heu titllat el prol Mahoma de tirà i de perv Theo van Gogh, director de vostra pel·lícula, *Submissió* molt crítica amb l'Islam, fou assassinat pels islamistes. Vós esteu sota protecció policial. Podeu imaginar com se senten en aquests moments dibuixants danesos?

—Deuen estar molt marejats. D'una banda, una part de la seua consciència els deu encoratjar a no deixar-se capar la llibertat d'expressió. D'altra banda, però, deuen estar experimentant una sensació molt dura, que és la de perdre la teua llibertat personal. No hem oblidat que formen part de la generació posterior a la guerra, que han viscut sempre en temps de pau i de prosperitat, de sobte, veuen que han de tornar a lluitar pels seus drets humans.

—Com és que les protestes han augmentat tan lluny?

—No hi ha llibertat d'expressió en països àrabs en què la ira i les protestes generalitzades han estat més violentes. Molta gent crítica amb la religió o la política ha fugit a Europa. Els règims islamitaris pateixen actualment una ca-

Ayaan Hirsi Ali, la política sueca que es va veure obligada a amagar-se, arran de l'assassinat del cineasta Theo van Gogh, reflexiona sobre l'escàndol de les caricatures daneses, i argumenta que, si Europa no fa front als extremistes, la cultura de l'autocensura de les crítiques a l'Islam, que és la que perviu, en aquests moments, a Holanda, s'escamparà per tot Europa. I, aleshores, "‘Auf Wiedersehen’ llibertat d'expressió”.

“A tothom li fa por criticar l'Islam”

greu. La globalització implica, per a ells també, que s'exposen a canvis considerables i, alhora, temen que els emigrants que marxen a Occident acaben important la febre reformista. Han de fer ús dels gestos amenaçadors envers Occident, i han de mostrar públicament els resultats de les amenaces, per intimidar aquesta gent.

—**Creieu que calia demanar perdó?**

—Occident ha tornat a parar l'altra galta. És una tradició. L'any 1980, una emissora britànica, l'ITV, va emetre un

documental sobre la lapidació d'una princesa de l'Àrabia Saudita que havia comès adulteri. El Govern saudita hi va intervenir, i els britànics se'n van disculpar. Vam actuar de la mateixa manera que l'any 1987, quan l'humorista holandès Rudi Carrell va imitar l'aiatol·là Khomeini en un esquetx de la televisió alemanya. L'any 2000, una obra teatral sobre l'esposa més jove del profeta Mahoma, Aisha, es va suspendre abans de l'estrena a Rotterdam. Després va haver-hi l'assassinat de Van Gogh, i ara les

caricatures. Continuament demanem disculpes, i no ens adonem de fins a quin punt n'estem abusant. Mentrestant, l'altra part no es mou ni un pèl.

—**Com hauria de reaccionar Europa?**

—S'hi hauria de solidaritzar. Haurien de publicar les caricatures a tot arreu. Els àrabs no poden boicotejar tots els productes. Depenen massa de les importacions. Les companyies escandinaves haurien de rebre subvencions per les pèrdues. La llibertat d'expressió hauria de tenir, si més no, aquest valor.

—**Però els musulmans, com qualsevol altra comunitat religiosa, tenen el dret a protegir-se contra la calúnnia i contra l'insult.**

—Aquesta és exactament la reacció a la qual em referesc: oferir l'altra galta. Cada dia, a Europa i arreu del món, els imams musulmans prediquen l'odi des de les mesquites. Diuen que els jueus i els cristians són inferiors i nosaltres diem que l'únic que fan és exercir la seua llibertat d'expressió. Quan ens adonarem que els islamistes no permeten als que els critiquen els mateixos drets que ells practiquen? Ara que Occident s'ha agenollat, estaran contents de dir que Al·là ha doblegat els infidels.

—**Quin serà el resultat de l'onada de protestes contra les caricatures?**

—Potser passarà el que ha passat a Holanda, on els escriptors, periodistes i artistes s'han sentit intimidats d'ençà de l'assassinat de Van Gogh. Tothom té por de criticar l'Islam. La pel·lícula *Submission* encara no ha arribat a les sales.

—**N'hi ha que diuen que era massa radical i massa ofensiva.**

—Les crítiques envers Van Gogh eren legítimes, però quan algú ha de morir

Ayaan Hirsi Ali

És una de les crítiques més aferrissades contra l'Islam polític, i objecte dels fanàtics radicals. El seu film *Submission* va provocar l'assassinat del director Theo van Gogh, el novembre del 2004. Els assassins van deixar una amenaça de mort contra Hirsi Ali enganxada al cos de Van Gogh amb un ganivet. Després d'un temps amagada, aquesta membre del Parlament holandès, de 36 anys, del partit neoliberal VVD, ha tornat al Parlament i continua la lluita contra el fanatisme islamista. No fa gaire va publicar un llibre, *I accuse*, i està acabant la segona part de *Submission*.

Hirsi Ali va nàixer a Somàlia, on va poder experimentar l'opressió contra les dones musulmanes, de primera mà. L'any 1992, son pare va intentar obligar-la a celebrar un matrimoni arranjat i va fugir a Holanda. Més tard, va renunciar a la religió musulmana.

per culpa de la seua visió del món, el que haja fet o deixat de fer ja no és la qüestió. Aleshores és quan ens hi hem de posar forts, a defensar els nostres drets més bàsics. Si no, l'únic que fem és reforçar la posició de l'assassí i admetre que tenia una bona raó.

—**Vós mateixa heu estat acusada de criticar acarnissadament l'Islam.**

—És estrany, però els qui em critiquen mai no són capaços de dir fins a on puc arribar. Com podem solucionar els problemes si no som capaços de definir-los? Com ara el fet que, a les dones musulmanes, les tanquen a casa, les violen i les casen contra la seua voluntat —en un país com el meu, en què els intel·lectuals, completament passius, estan tan orgullosos de la seua llibertat!—.

—**El debat sobre l'holandès als carcers i sobre els programes d'integració dels joves marroquins potencialment violents són, també, fruit de la vostra provocació?**

—Les crítiques, finalment, han estat les catalitzadores d'un debat sobre les

relacions amb els immigrants musulmans. Hem pres consciència de determinades coses. Per exemple, ara classifiquem els assassinats segons els països d'origen de les víctimes. I ens hem adonat de la situació de les joves marroquines que són enviades a Holanda com a esposes, i hem aprovat legislació per dificultar aquesta pràctica.

—**Ara prepareu una seqüela de *Submission*. Continuareu emprant-hi el mateix to?**

—I tant. Volem continuar amb el debat sobre la suposada infal·libilitat de l'Alcorà, del profeta, i sobre la moralitat sexual. En la primera part, retratàvem una dona que parlava amb el seu Déu, i que es queixava que, malgrat que obeïa totes les regles i que era submissa, el seu oncle continuava abusant-ne. A la segona part, presentem el dilema de quatre homes de fe musulmana. El primer odia els jueus, el segon és gai, el tercer és un vividor, i el quart és un màrtir. Tots se senten abandonats pel seu Déu.

—**Els esdeveniments recents, difi-**

cultaran que la pel·lícula arribe a pantalles?

—Les condicions no podrien ser molt difícils. Ens obliguen a acabar el film l'anonimat absolut. Tothom que hi participa serà irrecognoscible. Però acabem el projecte. Al director no li agrada va gaire Van Gogh, però pensa que, bé de la llibertat d'expressió, cal fer la segona part..

—**L'absolutisme de l'Alcorà, que critiqueu a *Submission*, és l'obstacle principal per a la reforma de l'Islam?**

—Caldria revisar la doctrina segons qual la fe és inalterable perquè l'Alcorà fou dictat per déu. Els musulmans s'haurien d'adonar que les Sagrades Escriptures les van fer els humans. Hi ha molts cristians que no creuen en l'infinit o en la creació. Saben que són històries simbòliques i, tanmateix, continuen creient dels a les seues creences.

Gerald Trauffett

© Der Spiegel – EL TEMPS

Traducció: Maite In

“Una cosa és tenir sentit de l'humor, i l'altra, mala llet”

José Antonio Fernández (Lleó, 1949), “Fer”, ha dedicat més de trenta anys de la seua vida a fer humor gràfic. Déu i l'Església catòlica són habituals en la seua sàtira, però pensa que la publicació de la imatge de Mahoma, de la manera en què es va fer, constitueix una “provocació”.

—**Què opina de tot l'enrenou que s'ha organitzat?**

—Crec que és un muntatge. Es tracta d'unes caricatures que es van publicar al mes de setembre, i de sobte s'organitza tot aquest sarau. El 98% dels mitjans de comunicació en parlen ara, mentre que la protesta musulmana no arriba al 0,1% dels musulmans. És com si dius que a València hi ha una manifestació anticatalana i resulta que eren vint. Són el 0,1%.

—**La discussió durant aquests dies s'ha centrat en la confrontació entre el respecte a les religions i el dret a la llibertat d'expressió...**

—He passat molts anys fent acudits. He anat a judici per fer acudits del Vaticà, de militars, d'un poble on no hi havia aigua. Una volta, quan estava a *El Jueves*, vam fer una broma sobre els quiosquers i van estar a punt de fer-nos boicot a la revista. I vam haver de demanar disculpes. Una cosa és tenir sentit de l'humor, que això és riure's d'un mateix primer, i l'altra és tenir mala llet. I aquí la gent no té sentit de

l'humor. La llibertat d'expressió és molt important, però hi ha coses que, pel moment que es viu, no s'haurien de fer. L'acudit del Mahoma amb la bomba, no l'hauria fet.

—**Una de les coses que ha molestat més els musulmans ha estat la premeditació amb què va actuar el diari danès.**

—No he vist les caricatures..., però pense que va ser una provocació. Hi ha

humoristes que aquests dies deien: “És que l'humor...” I tenen raó, l'humor no pot ser un humor pilota, l'humor és sempre donar la volta a les coses...

—**Es clar, és que fer humor és provocar...**

—Sí, cal provocar. Però jo puc fer humor de l'Església catòlica, però mai no puc tocar el dogma. Puc fer humor de papa, però mai no faria una conya del dogma. I jo sé que si els musulmans tenen dues o tres coses sagrades, jo no les tocaré mai.

—**Les vinyetes havien servit com una vàlvula d'escapament... Quina posició ha d'adoptar la professió?**

—Hem de seguir igual. Peti qui peti. Com deia l'Ivà, som fonambulistes, estem en una corda i hem de seguir avançant. No pots tirar enrere. És que, si no... és una vàlvula. Casos com els de Bono i Iu Forni et fan anar més en compte. I això és dolent, dolentíssim.